Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Bjowulfs Drape. Et Gothisk Helte-Digt fra forrige Aar-Tusinde af Angel-Saxisk paa Danske Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: ”Bjowulfs Drape. Et Gothisk Helte-Digt fra forrige Aar-Tusinde af Angel-Saxisk paa Danske Riim”, i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 77. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1820_353A-txt-shoot-idm5718/facsimile.pdf (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

Læs CC0-erklæringen

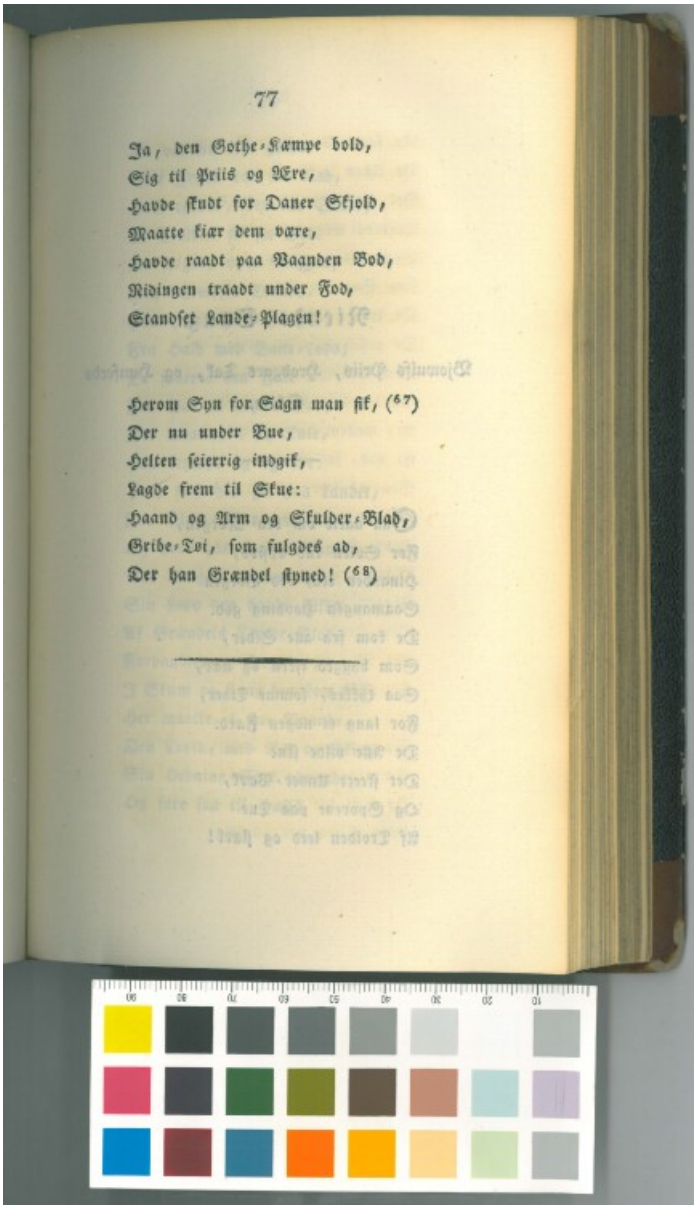

77

Ja, den Gothe-Kæmpe hold,
Sig til Priis og Ære,
Havde skudt for Daner Skjold,
Maatte kiær dem være,
Havde raadt paa Vaanden Bod,
Ridingen traadt under Fod,
Standset Lande-Plagen!

Herom Syn for Sagn man fik, (67)
Der nu under Bue,
Helten seierrig indgik,
Lagde frem til Skue:
Haand og Arm og Skulder-Blad,
Gribe-Toi, som fulgdes ad,
Der han Grændel styned! (68)

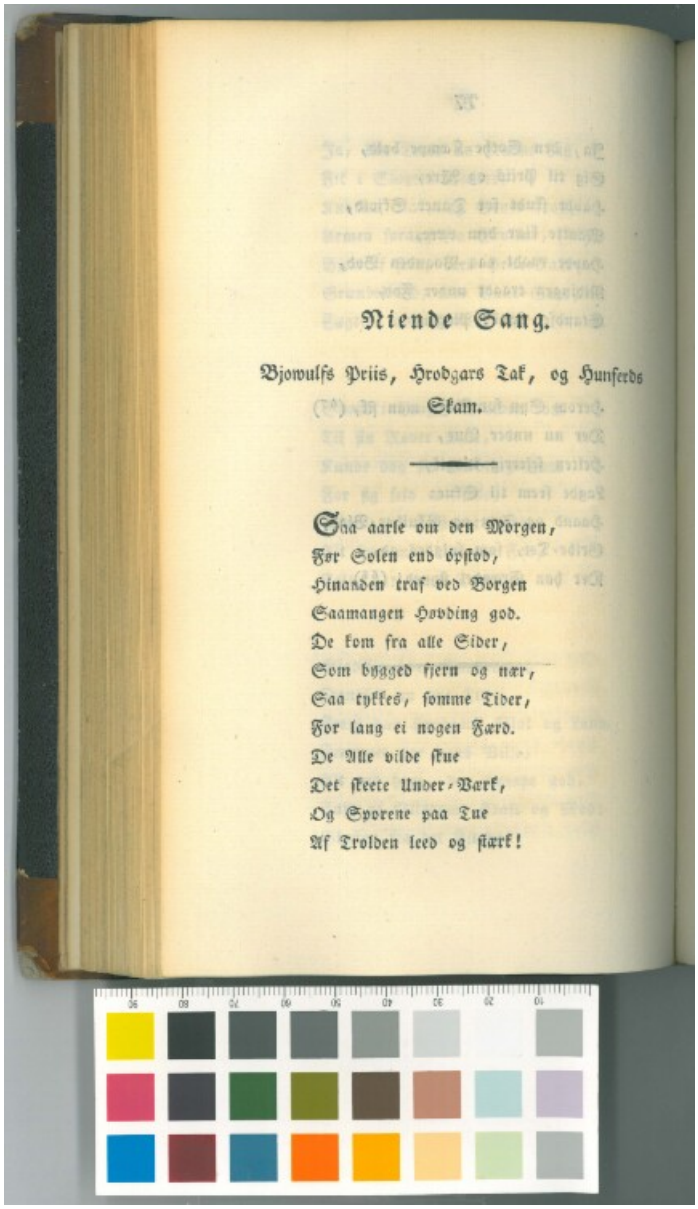

Niende Sang.

Bjowulfs Priis, Hrodgars Tak, og Hunferds Skam.

Saa aarle om den Morgen,
Før Solen end opstod,
Hinanden traf ved Borgen
Saamangen Høvding god.
De kom fra alle Sider,
Som bygged fjern og nær,
Saa tykkes, somme Tider,
For lang ei nogen Færd.
De Alle vilde skue
Det skeete Under-Værk,
Og Sporene paa Tue
Af Trolden leed og stærk!

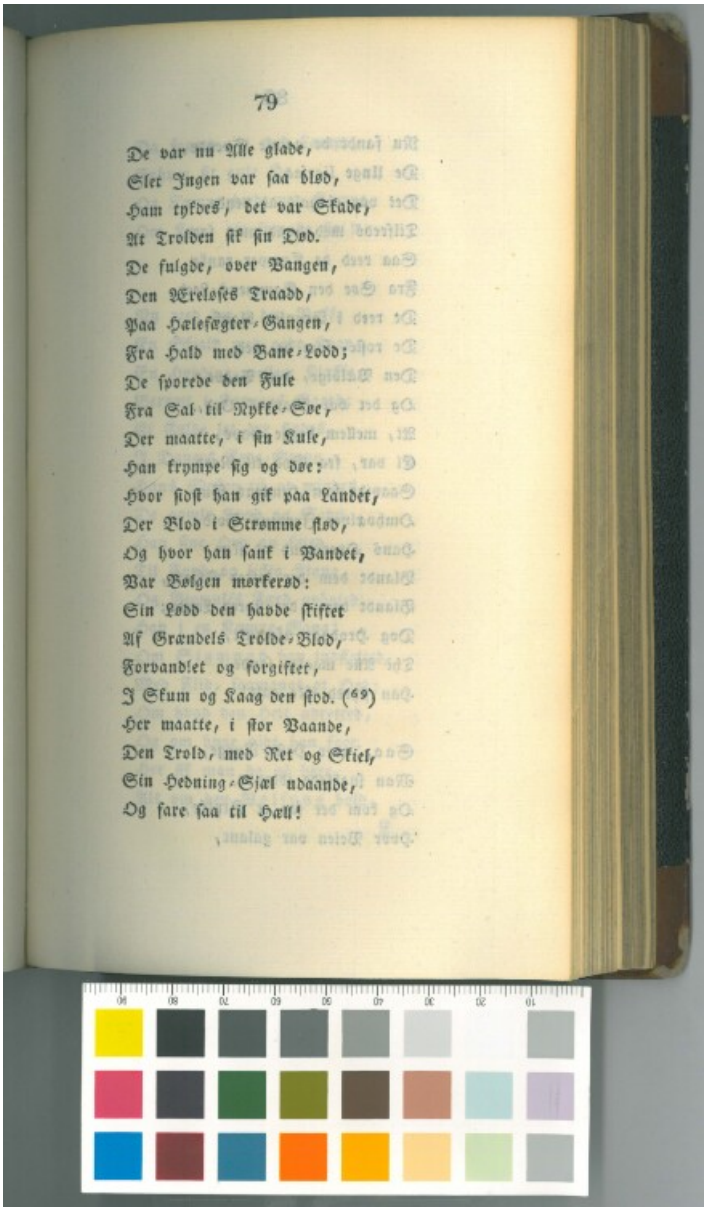

79

De var nu Alle glade,
Slet Ingen var saa blød,
Ham tykdes, det var Skade,
At Trolden fik sin Død.
De fulgde, over Vangen,
Den Ærelöses Traadd,
Paa Hælefægter-Gangen,
Fra Hald med Bane-Lodd;
De spored den Fule
Fra Sal til Nykke-Soe,
Der maatte, i sin Kule,
Han krympe sig og döe:
Hvor stöst han gik paa Landet,
Der Blod i Strømme flød,
Og hvor han sank i Vandet,
Var Bölgen mørkerød:
Sin Lödd den havde skifted
Af Grændels Trölde-Blod,
Forvandlet og forgifted,
I Skum og Kaag den stod. (69)
Her maatte, i stor Vaande,
Den Trold, med Ret og Skiel,
Sin Hedning-Sjæl udaande,
Og fare saa til Hæll!

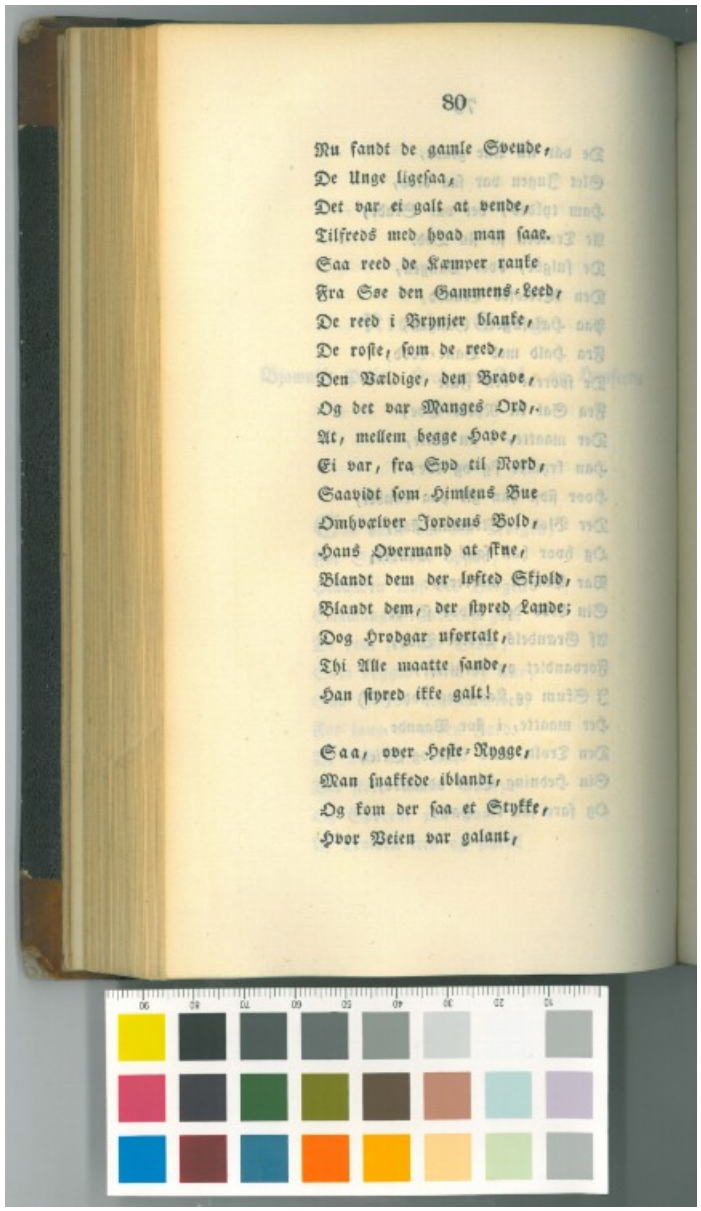

80

Nu fandt de gamle Svende,
De Unge ligesaa,
Det var ei galt at vende,
Tilfreds med hvad man saae.
Saa reed de Kæmper ranke
Fra Sse den Gammens-Leed,
De reed i Brynjer blanke,
De roste, som de reed,
Den Vældige, den Brave,
Og det var Manges Ord,
At, mellem begge Have,
Ei var, fra Syd til Nord,
Saavidt som Himlens Bue
Omhvælver Jordens Bold,
Hans Overmand at skue,
Blandt dem der löfted Skjold,
Blandt dem, der styred Lande;
Dog Hrodgar ufortalt,
Thi Alle maatte sande,
Han styred ikke galt!

Saa, over Hesse-Rygge,
Man snakkede iblandt,
Og kom der saa et Stykke,
Hvor Veien var galant,

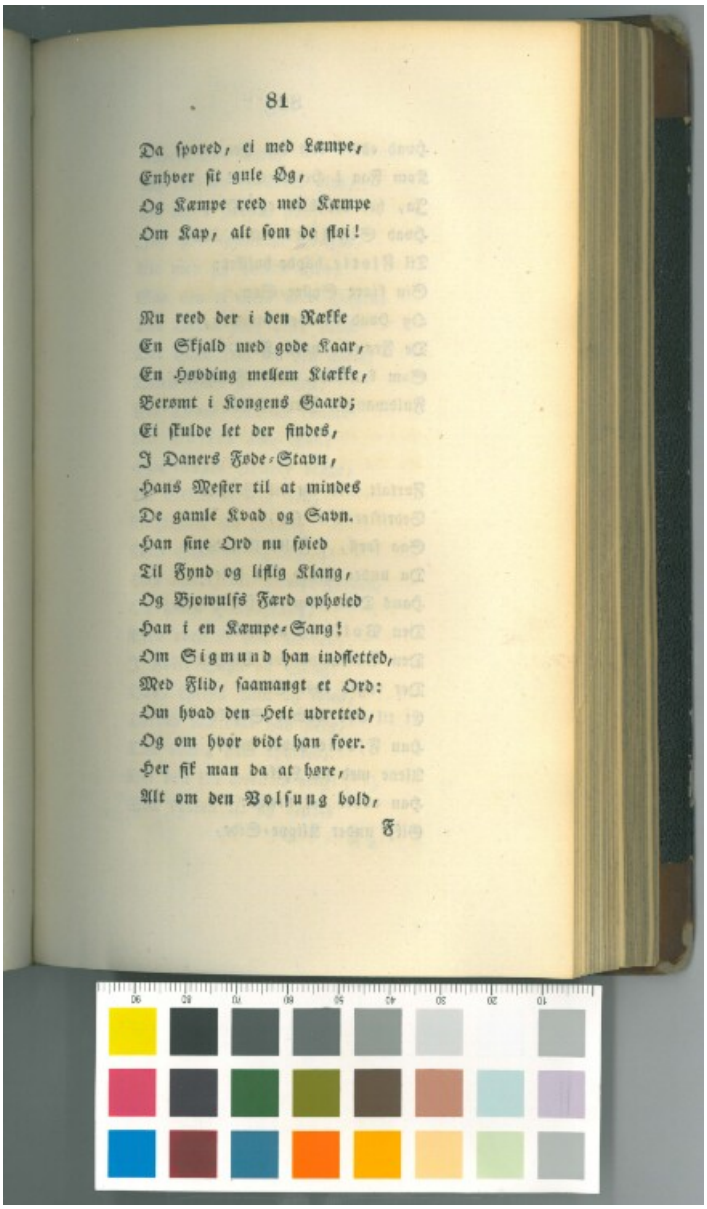

81

Da spored, ei med Læmpe,
Enhver sit gule Øg,
Og Kæmpe reed med Kæmpe
Om Kap, alt som de sloi!

Nu reed der i den Række
En Skjald med gode Kaar,
En Høvding mellem Kiække,
Berømt i Kongens Gaard;
Ei skulde let der findes,
I Daners Føde-Stavn,
Hans Mester til at mindes
De gamle Kvad og Savn.
Han sine Ord nu føied
Til Fynd og liflig Klang,
Og Bjowulfs Færd ophøied
Han i en Kæmpe-Sang!
Om Sigmund han indfletted,
Med Flid, saamangt et Ord:
Om hvad den Helt udretted,
Og om hvor vidt han foer.
Her fik man da at høre,
Alt om den Volsung bold,

F

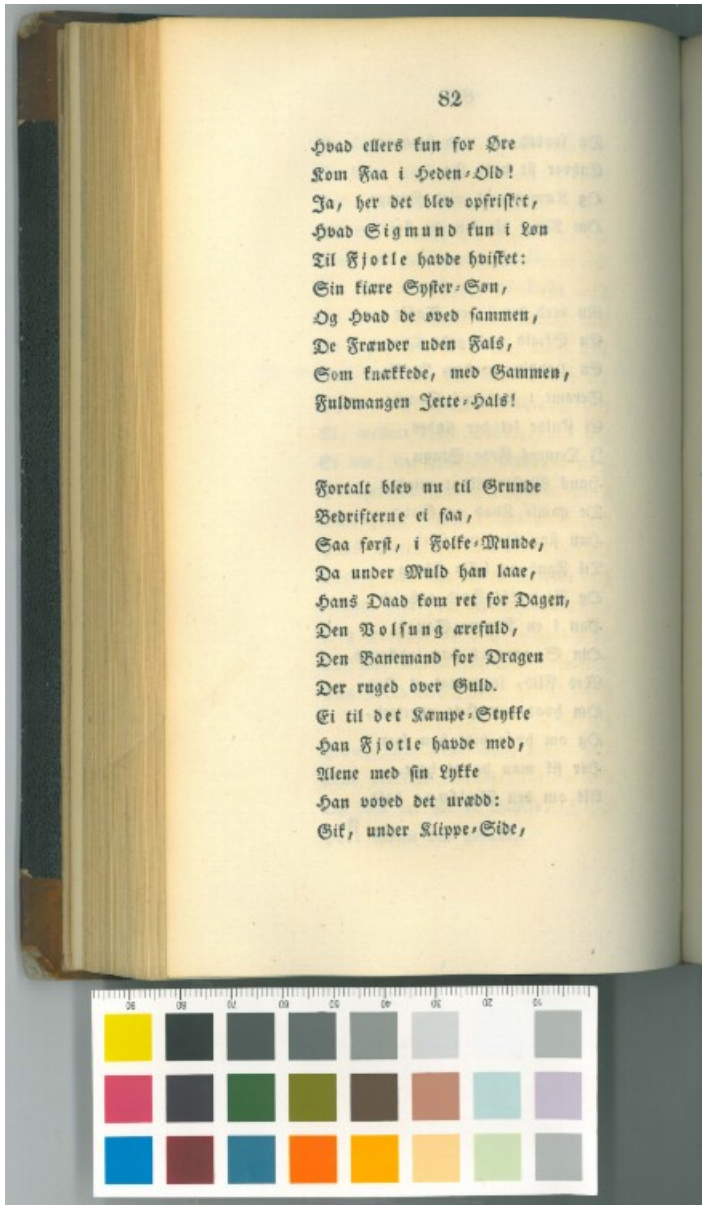

82

Hvad ellers kun for Øre
Kom Faa i Heden-Old!
Ja, her det blev opfrisket,
Hvad Sigmund kun i Løn
Til Fjotle havde hvisket:
Sin kiære Syster-Søn,
Og Hvad de øved sammen,
De Frænder uden Fals,
Som knækkede, med Gammen,
Fuldmangen Jette-Hals!

Fortalt blev nu til Grunde
Bedrifterne ei faa,
Saa først, i Folke-Munde,
Da under Muld han laae,
Hans Daad kom ret for Dagen,
Den Volsung ærefuld,
Den Banemand for Dragen
Der ruged over Guld.
Ei til det Kæmpe-Stykke
Han Fjotle havde med,
Alene med sin Lykke
Han vøved det urødd:
Gik, under Klippe-Side,

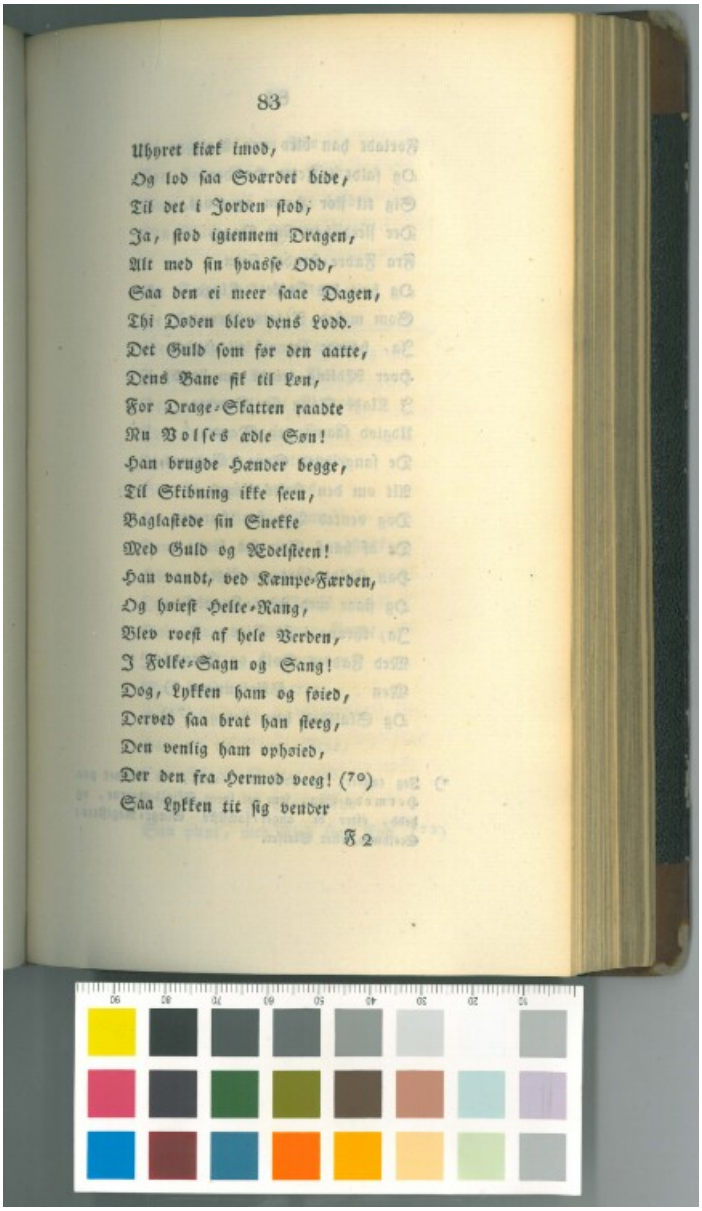

Uhyret kiæk imod,
Og lod saa Sværdet bide,
Til det i Jorden stod,
Ja, stod igiennem Dragen,
Alt med sin hvasse Odd,
Saa den ei meer saae Dagen,
Thi Døden blev dens Lodd.
Det Guld som før den aatte,
Dens Bane fik til Løn,
For Drage-Skatten raadte
Nu Volses ædle Søn!
Han brugde Hænder begge,
Til Skibning ikke seen,
Baglastede sin Snekke
Med Guld og Ædelsteen!
Han vandt, ved Kæmpe-Færden,
Og høiest Helte-Rang,
Blev roest af hele Verden,
I Folke-Sagn og Sang!
Dog, Lykken ham og føied,
Derved saa brat han steeg,
Den venlig ham ophøied,
Der den fra Hermod veeg! (70)
Saa Lykken tit sig vender

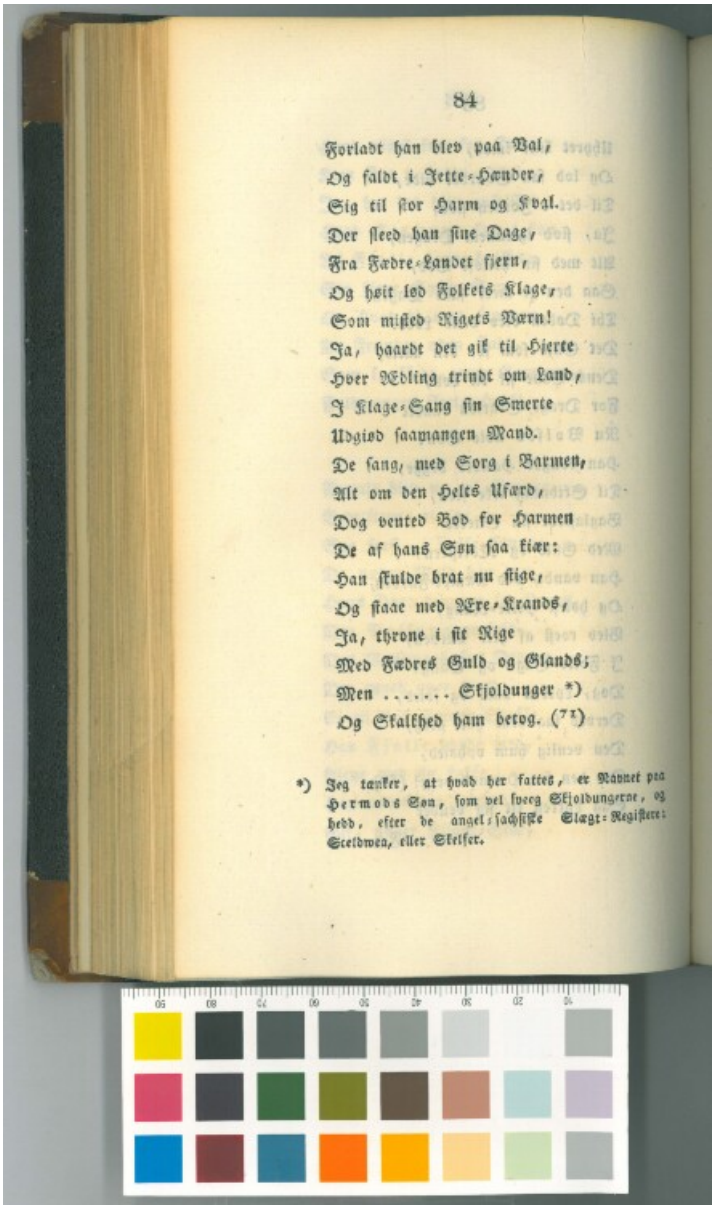

Forladt han blev paa Val,
Og faldt i Jette-Hænder,
Sig til stor Harm og Kval.
Der sleed han sine Dage,
Fra Fædre-Landet fiern,
Og høit lod Folkets Klage,
Som misted Rigets Værn!
Ja, haardt det gik til Hjerte
Hver Ædling trindt om Land,
I Klage-Sang sin Smerte
Udgiød saamangen Mand.
De sang, med Sorg i Barmen,
Alt om den Helts Ufærd,
Dog vented Bod for Harmen
De af hans Søn saa kiær:
Han skulde brat nu stige,
Og staae med Ære-Krands,
Ja, throne i sit Rige
Med Fædres Guld og Glands;
Men ..... Skjoldunger *)
Og Skalkhed ham berog. (71)

*) Jeg tanker, at hvad her fattes, er Navnet paa Hermods Søn, som vel sveeg Skjoldungerne, og hedd, efter de angel-sachsiske Slægt-Registere: Steldwea, eller Skelfer.

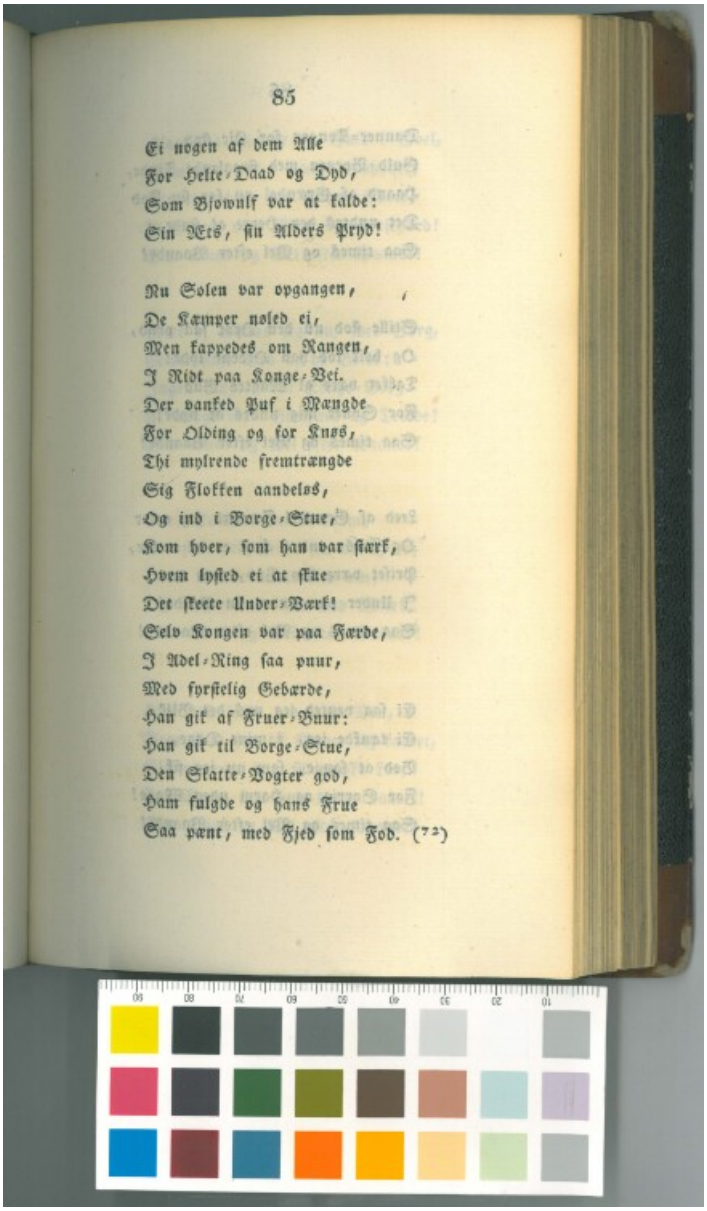

85

Ei nogen af dem Alle
For Helte-Daad og Dyd,
Som Bjowulf var at kalde:
Sin Ets, sin Alders Pryd!

Nu Solen var opgangen,
De Kæmper noied ei,
Men kappedes om Rangen,
I Ridt paa Konge-Vei.
Der vanked Puf i Mængde
For Olding og for Knus,
Thi mylrende fremtrængde
Sig Flokken aandeløs,
Og ind i Borge-Stue,
Kom hver, som han var stærk,
Hvem lysted ei at skue
Det skeete Under-Værk!
Selv Kongen var paa Færde,
I Adel-Ring saa puur,
Med fyrstelig Gebærde,
Han gik af Fruer-Buur:
Han gik til Borge-Stue,
Den Skatte-Vogter god,
Ham fulgde og hans Frue
Saa pænt, med Fjed som Fod. (72)

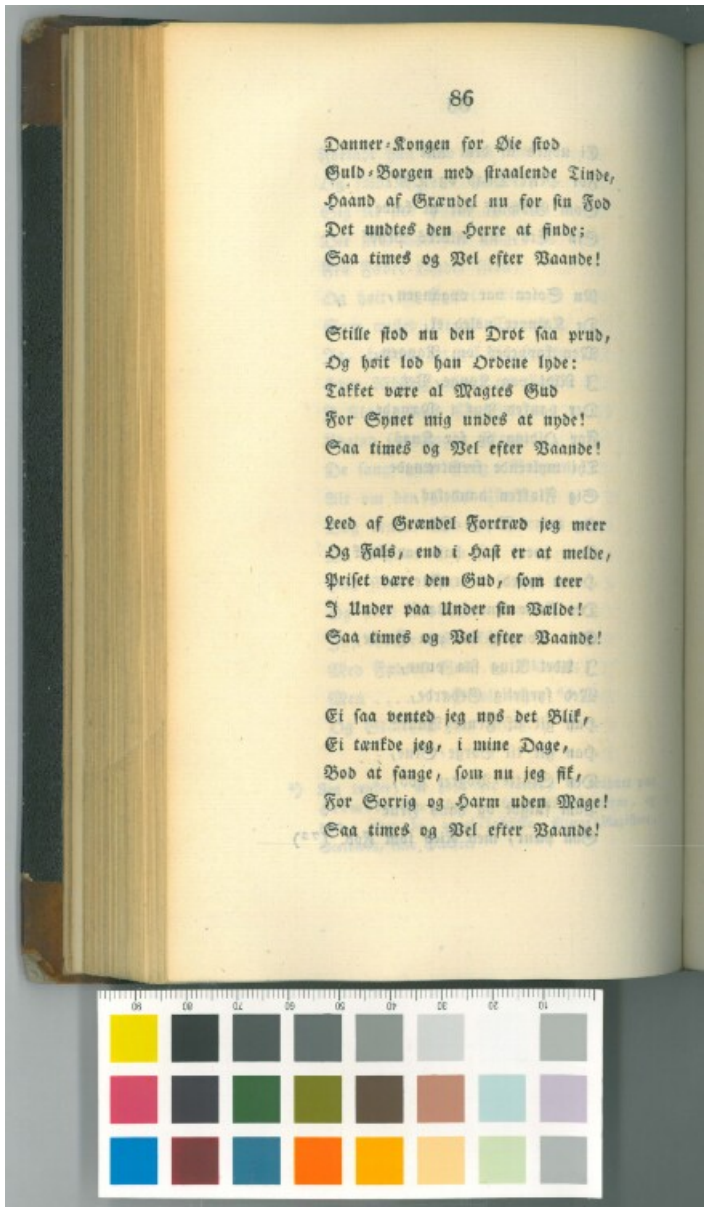

86

Danner-Kongen for Øie stod
Guld-Borgen med straalende Tinde,
Haand af Grændel nu for sin Fod
Det undtes den Herre at finde;
Saa times og Vel efter Vaande!

Stille stod nu den Drot saa prud,
Og høit lod han Ordene lyde:
Takket være al Magtes Gud
For Synet mig undes at nyde!
Saa times og Vel efter Vaande!

Leed af Grændel Fortrød jeg meer
Og Fals, end i Hast er at melde,
Priset være den Gud, som teer
I Under paa Under sin Vælde!
Saa times og Vel efter Vaande!

Ei saa vented jeg nys det Blik,
Ei tænkde jeg, i mine Dage,
Bod at fange, som nu jeg fik,
For Sorrig og Harm uden Mage!
Saa times og Vel efter Vaande!

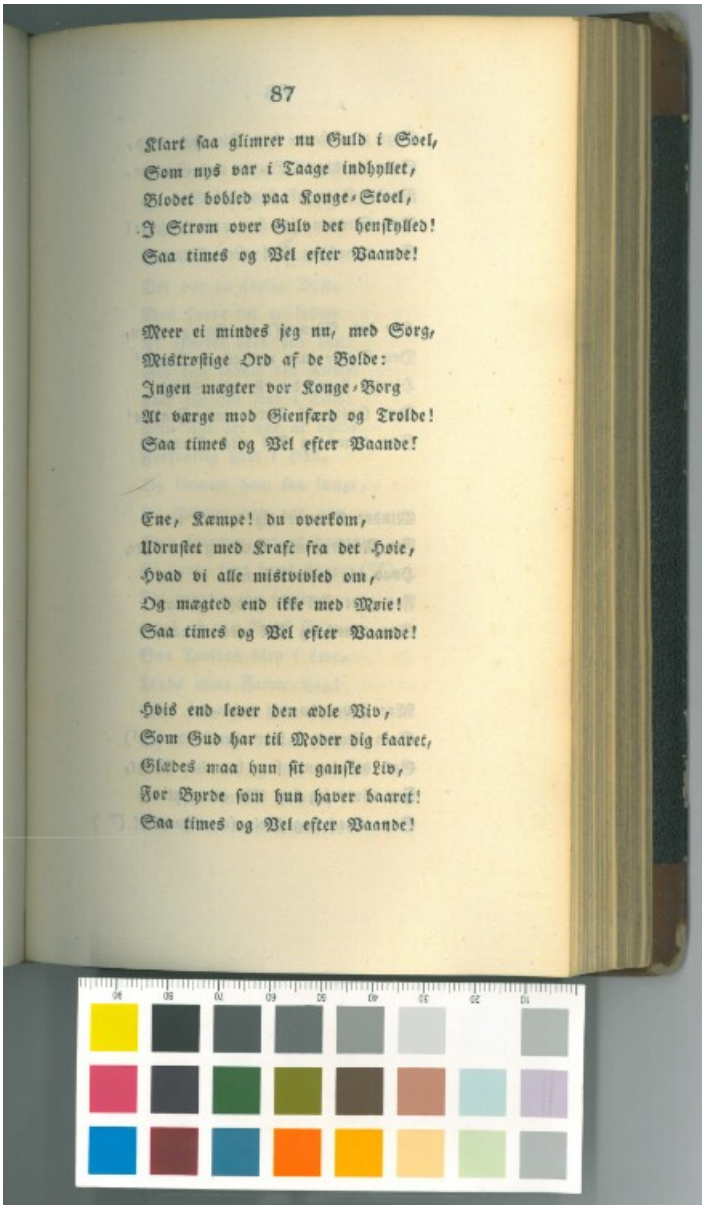

87

Klart saa glimrer nu Guld i Soel,
Som nys var i Taage indhyllet,
Blodet bobled paa Konge-Stoel,
I Strom over Gulv det henskylled!
Saa times og Vel efter Vaande!

Meer ei mindes jeg nu, med Sorg,
Mistrostige Ord af de Bolde:
Ingen mægter vor Konge-Borg
At værge mod Gienfærd og Trolde!
Saa times og Vel efter Vaande!

Ene, Kæmpe! du overkom,
Udrustet med Kraft fra det Høie,
Hvad vi alle mistvivled om,
Og mægted end ikke med Møie!
Saa times og Vel efter Vaande!

Hvis end lever den ædle Viv,
Som Gud har til Moder dig kaaret,
Glædes maa hun sit ganske Liv,
For Byrde som hun haver baaret!
Saa times og Vel efter Vaande!

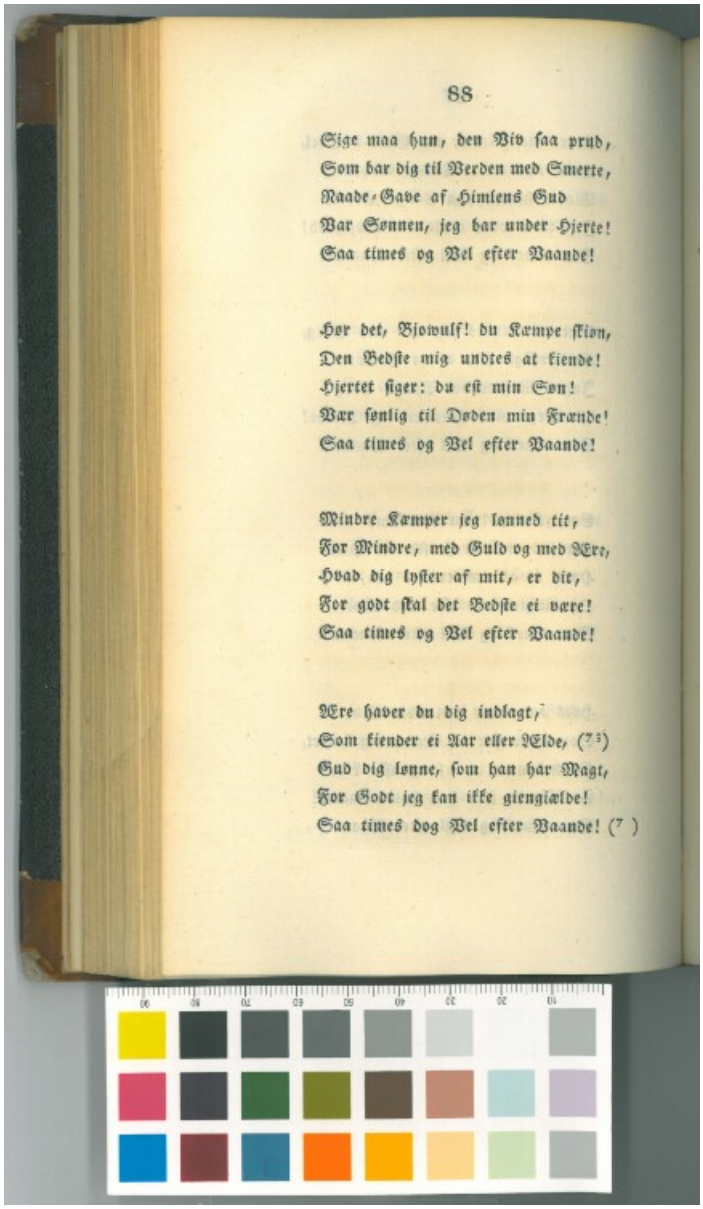

88

Sige maa hun, den Viv saa prud,
Som bar dig til Verden med Smerte,
Naade-Gave af Himlens Gud
Var Sønnen, jeg bar under Hjerte!
Saa times og Vel efter Vaande!

Hør det, Bjowulf! du Kæmpe stion,
Den Bedste mig undtes at kiende!
Hjertet siger: du est min Søn!
Vær sønlig til Døden min Frænde!
Saa times og Vel efter Vaande!

Mindre Kæmper jeg lonned tit,
For Mindre, med Guld og med Ære,
Hvad dig lyster af mit, er dit,
For godt skal det Bedste ei være!
Saa times og Vel efter Vaande!

Ære haver du dig indlagt,
Som kiender ei Aar eller Ælde, (7 3)
Gud dig lønne, som han har Magt,
For Godt jeg kan ikke giengiælde!
Saa times dog Vel efter Vaande! (7)

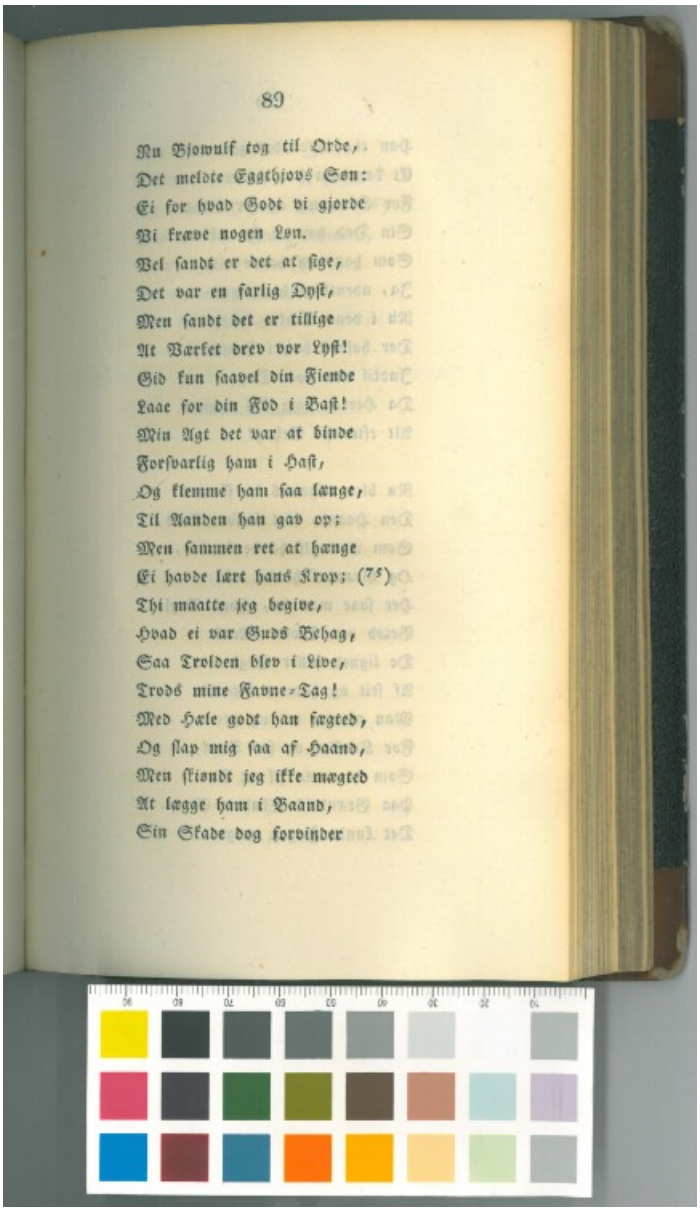

89

Nu Bjowulf tog til Orde,
Det meldte Eggthjovs Søn:
Ei for hvad Godt vi gjorde
Vi fræve nogen Løn.
Vel sandt er det at sige,
Det var en farlig Dyst,
Men sandt det er tillige
At Værket drev vor Lyst!
Gid kun saavel din Fiende
Laae for din Fod i Bast!
Min Agt det var at binde
Forsvarlig ham i Hast,
Og klemme ham saa længe,
Til Aanden han gav op;
Men sammen ret at hænge
Ei havde lært hans Krop; (75)
Thi maatte jeg begive,
Hvad ei var Guds Behag,
Saa Trolden blev i Live,
Trods mine Favne-Tag!
Med Hæle godt han fægted,
Og slap mig saa af Haand,
Men skiøndt jeg ikke mægted
At lægge ham i Baand,
Sin Skade dog forvinder

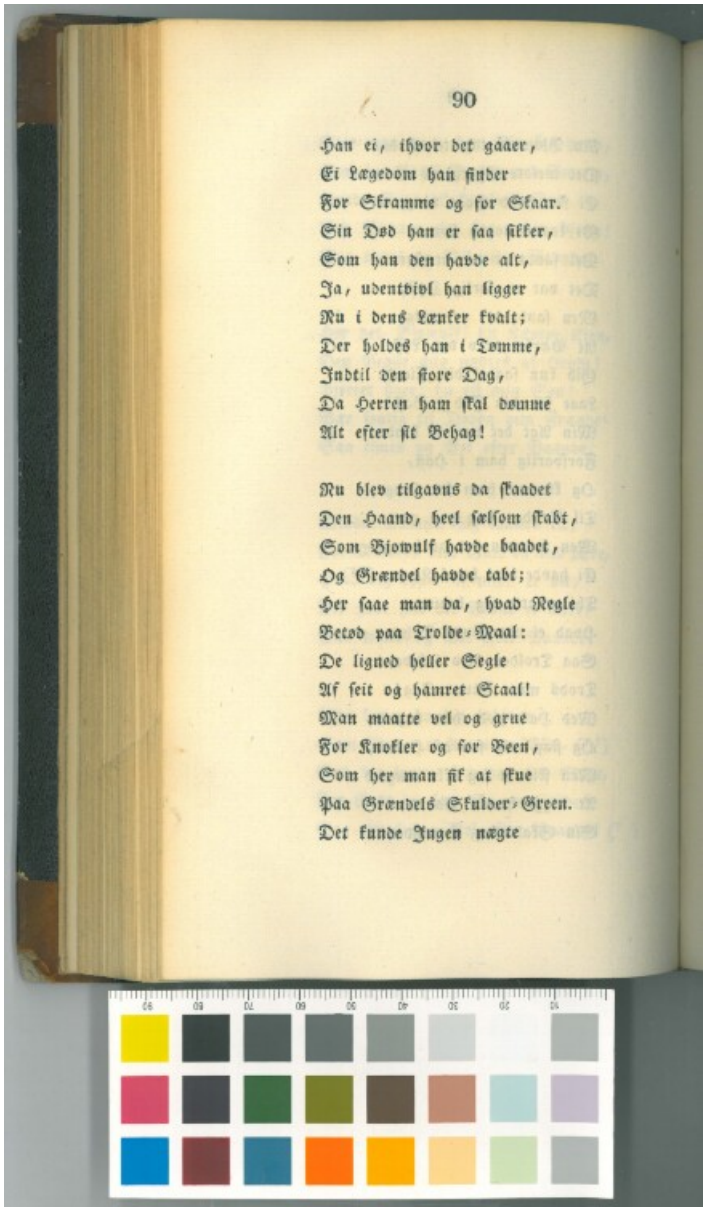

90

Han ei, ihvor det gaaer,
Ei Lægedom han finder
For Skramme og for Skaar.
Sin Død han er saa sikker,
Som han den havde alt,
Ja, udentvivl han ligger
Nu i dens Lænker kvalt;
Der holdes han i Tømme,
Indtil den store Dag,
Da Herren ham skal dømme
Alt efter sit Behag!

Nu blev tilgavns da skaadet
Den Haand, heel sælsom skabt,
Som Bjowulf havde baadet,
Og Grændel havde tabt;
Her saae man da, hvad Regle
Betød paa Trolde-Maal:
De ligned heller Segle
Af seit og hamret Staal!
Man maatte vel og grue
For Knokler og for Been,
Som her man fik at skue
Paa Grændels Skulder-Green.
Det kunde Ingen nægte

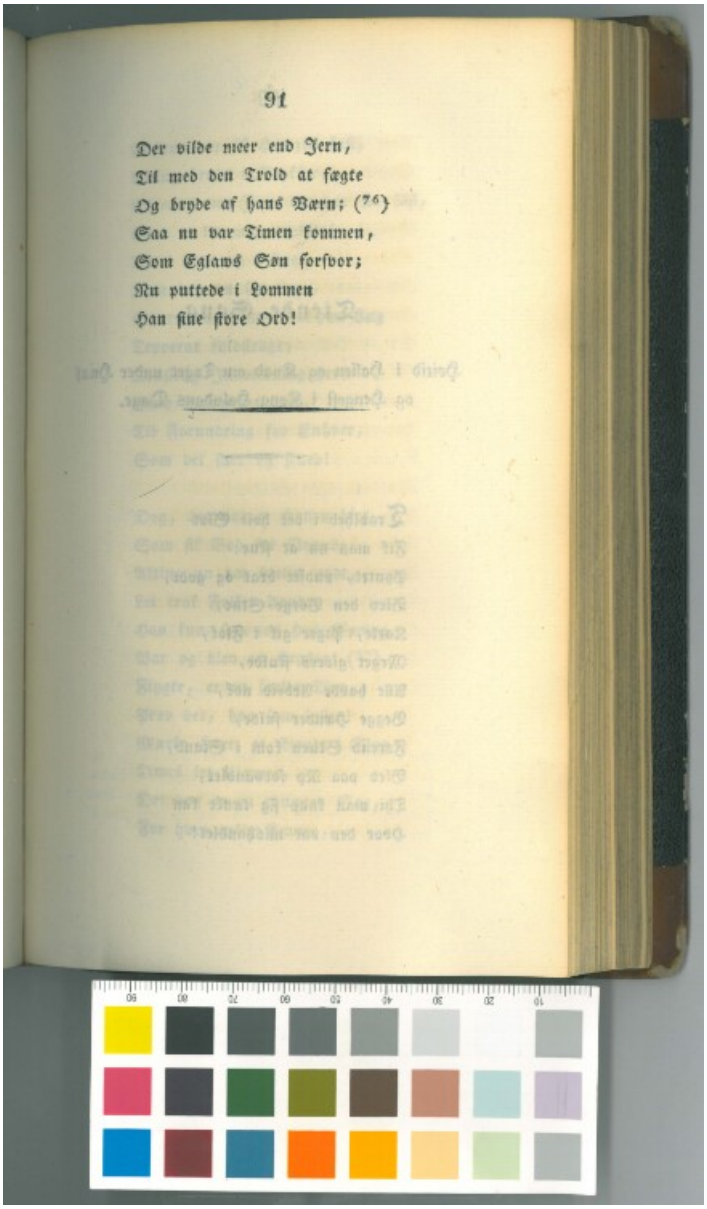

91

Der vilde meer end Jern,
Til med den Trold at fægte
Og bryde af hans Bærn; (76)
Saa nu var Timen kommen,
Som Eglaws Søn forsvor;
Nu puttede i Lommen
Han sine store Ord!